

Nr 371.

Av herr **Werner**, *angående beskattningen av sådan intäkt av skogsbruk, som föranletts av under året inträffad stormfällning av skog.*

Under de senaste månaderna, mars och april, har skogsbeståndet i stora delar av landet, framförallt i mellersta Sverige, härjats av svåra och ihållande stormar. I regel är det de mera långväxta och grövre timmerbestånden innehållande procentuellt stora kubikmassor, vilka stormfällts eller skadats och som sålunda måste avverkas och försäljas. Det kvarstående virket torde å stormfällningsområdena endera vara så skadat eller så utglesnat att en total avverkning blir ofrånkomlig.

På grund av att stormfällningarna gått hårdast fram över de mera oskyddade områdena samt i vissa bälten där nästan all skog fällts har stormfällningen drabbat skogsägarna väsentligt olika. Medan vissa skogsägare icke lidit nämnvärd skada tvingas däremot andra till uttag ur sina virkesförråd, som motsvarar flera års tillväxt. Då stormfällningen skett på våren efter sedan den normala årsavverkningen avslutats, har det icke varit möjligt för skogsägarna att anpassa sina avverkningsplaner efter de uppkomna förhållandena, utan de tvingas nu till en virkesrealisation som ur skogsvårdssynpunkt i och för sig är mycket beklaglig och förlustbringande och i övrigt måste betraktas såsom en faktisk realisation av viss del av det skogliga produktionskapitalet.

Där det varit möjligt för skogsägarna att redan, nu under våren tillvarata och försälja det stormskadade virket, tillföras skogsägarna vissa, i många fall avsevärda, kontanta intäkter, vilka på inget sätt kunna betraktas såsom normal inkomst eller avkastning. Såsom förut antytts, komma dessa ur produktionskapitalet härflytande intäkter att läggas så att säga i toppen på den skattskyldiges övriga driftsinkomster, varigenom ett onormalt och i verkligheten oriktigt inkomstbelopp kommer att bli föremål för inkomsttaxering och eventuell beskattning under påföljande år. Verkningarna av den genom stormen framkallade tvångsavverkningen bli för skogsägarna så mycket hårdare, som många av dem genom tvångs-ålägganden att tillhandahålla betydande kvantiteter bränsle enbart genom denna avverkning ofta tvingats uttaga mer virke än tillväxten och sålunda redan förut måst angripa själva virkesförrådet i sina skogar.

Under dessa förhållanden synes det uppenbart att något bör göras för att möjliggöra ett riktigt och smidigt taxeringsförfarande av dessa ofrivilliga realisationsintäkter, som skogsägarna på grund av naturkatastrof

nu tvingas redovisa som inkomst. Dessa åtgärder böra vidtagas i så god tid att de kunna tjäna till vägledning för deklarationerna och taxeringsarbetet redan i början av år 1944.

Det kan givetvis icke vara riktigt att ifrågasvara realisationsintäkter utan vidare tagas under taxering och beskattning och genom att läggas i toppen av den skattskyldiges övriga taxeringsbara inkomster bli föremål för progressionsskalornas stigande tryck. Ett dylikt förfarande verkar så mycket mera oriktigt som virkesrealisationen oftast såsom förut antytts motsvarar tillväxten under ett flertal år, vilken vid en normal avverkning även kunnat fördelas över ett antal år, varigenom även inkomsten blivit föremål för en jämnare beskattning.

Anmärkas kan att den skattskyldige under vissa förutsättningar författingsenligt äger rätt till avdrag för minskning i skogs ingångsvärde, men det är samtidigt ett allt för känt faktum hur ringa möjlighet den enskilde skattskyldige har att kunna göra denna sin rätt gällande, liksom även taxeringsnämndernas bristande förutsättningar att på ett riktigt sätt tillämpa den i ämnet svårtolkade författningen.

På grund av nu inträdda förhållanden synes det vara av synnerlig vikt att i första hand den rätt, som den skattskyldige eventuellt äger till avdrag för minskning i skogs ingångsvärde, genom klargörande direktiv från den högre beskattningsmyndighetens sida tillika med förenklade tillämpningsföreskrifter bringas under taxeringsnämndernas särskilda beaktande.

Utöver denna redan nu gällande rätt, vilken i de allra flesta fall särskilt vid äldre förvärv eller på grund av bristande utredning medför alltför låga avdrag, synas ifrågasvara skogsintäkter böra bli föremål för vissa mera smidiga taxeringsbestämmelser. I de fall där den skattskyldige kan påvisa att det av stormskadorna framkallade virkesuttaget enbart eller tillika med den redan förut uttagna årskvantiteten utgör två eller flera års normal skogstillväxt, bör det vara möjligt att medgiva den skattskyldige rätt till fördelning av det föreliggande kapitaluttaget på ett visst antal år framåt, med en viss relation emellan årstillväxtens och virkesuttagets storlek.

Detta tillvägagångssätt synes vara så mycket mer motiverat som den skattskyldige på grund av skogsförödelsen torde vara förhindrad under de närmast följande åren att åtnjuta normal skogsavkastning. Erforderliga detaljbestämmelser för ett genomförande av den skisserade ordningen torde icke möta några större tekniska hinder och böra ankomma på Kungl. Maj:t att närmare utforma. Även andra vägar för ernående av lättnader i ifrågasvara beskattning böra härvid prövas.

Då den fråga, vilken här berörts, har ett större omfång än vad från början antogs och då skogsförödelsen drabbat vissa skogsägare mycket kännbart och då slutligen frågans bearbetning icke kan undanskjutas till

långt in på 1944 års riksdag, får jag med åberopande av § 55 riksdagsordningen hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla att Kungl. Maj:t med beaktande av vad i motionen anförts ville verkställa utredning i frågan samt att endera för innevarande års riksdag eller ock i omedelbar början av 1944 års riksdag för riksdagen framlägga de förslag vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 8 maj 1943.

Osc. Werner.
